

PRADO SUBURENSE

RECITAL DE LIEDER

per la cantatriu

Mercè Plantada

acompanyada al piano pel

Mestre J. Lamote de Grignon

Director de la Banda Municipal de Barcelona

Sitges, 14 de Setembre de 1924

A les 10 en punt de la vetlla

PROGRAMA

I

<i>Anant amb tú</i>	J. S. BACH
<i>On vas?</i>	SCHUBERT
<i>El noguer</i>	SCHUMANN
<i>Vot de donzella</i>	CHOPIN
<i>Serenata.</i>	STRAUSS

II

<i>L'amor de les roses</i>	C. FRANK
<i>T'estimo</i>	GRIEG
<i>En les ruïnes d'una abadia</i>	G. FAURÉ
<i>Trista és l'estepa.</i>	GRETSCHANINOW
<i>Mandolina</i>	DEBUSSY
<i>Cançó del Silfi</i>	H. WOLF

III

<i>Cançó d'Abril</i>	LAMOTE DE GRIGNON
<i>La font</i>	
<i>Nupcial</i>	
<i>Preg de Madona Elisenda</i>	
<i>Riera avall</i>	
<i>Cap al tard</i>	
<i>Uns llavis molls de la fresca rosada.</i>	

OBSERVACIONS. — Es prega el més absolut silenci.
Prohibit circular per la sala i entrar-ne o sortir-ne durant el concert.

NUPCIAL

APELES MESTRES - LAMOTE DE GRIGNON

On va el sol de març
revestit de festa?
Va cels a través
a buscar promesa:
se'n vol mullerar
per la primavera.
Entre terra i cel
troba sa amoreta,

troba-la plorant
i amb amor la besa.
La pluja d'abril
per companya ha presa.
Les bodes avui
amb pompa s'han fetes,
qui els ha desposat
és la primavera,

per capella el cel
per altar la terra.
Déu ha beneït
la galan parella
els fills que tindran
seran roses veres
lliris i clavells
papallons i abelles.

PREC DE MADONA ELISENDA

A MOSSEN HUC

J. ZANNE - LAMOTE DE GRIGNON

Trobaire amic: vós qui sabeu
dir bellament galanes coses
i amb vostres versos escampeu
la dolça flaire de les roses;
mireu mos ulls, i si hi trobeu
un tema bo per fer-hi glosses,
que canti alegre vostra veu

i emmudiran els cors d'aloses.
Quan el sonet serà acabat,
mon tendre cor vos serà dat;
sereu mon rei, sereu ma joia.
I reclinada en vostre si
versos a doll vos faré di...
Vós sou el mestre i jo la noia!

RIERA AVALL

A. MESTRES - LAMOTE DE GRIGNON

Quan tornàvem de la font
que fresca era l'aigua!
hem passat per sota el pont,
que hermosa la tarda!
que en deia de coses la brisa de maig bronzint en les canyes.

Sota el pont arrecerats
que fresca era l'aigua!
hem vist dos enamorats
que hermosa la tarda!
vestits de les festes amb flors a les mans i enceses les galtes

En sentir-nos arribar
que fresca era l'aigua!
s'han deixat de festejar
que hermosa la tarda!
no sé si ens han vistos, mes la santa nit no ens l'han pas tornada.

Nosaltres havem passat;
que fresca era l'aigua!
la parella s'ha quedat
que hermosa la tarda!
i a poc va semblar-nos que a sota el pont un bes ressonava.

La cançó ja ho sè bé prou;
que fresca era l'agua!
la cançó res té de nou
que hermosa la tarda!
però demà i sempre serà la d'avui l'eterna balada.

CAP AL TARD

APELES MESTRES - LAMOTE DE GRIGNON

En la branca d'un pollanc, vora l'estany,
quan s'adorm la llum del dia,
desgranava el rossinyol primer de l'any
sa exquisida melodia.

Quantes tardes passejant, al caure el sol,
— t'en recordes vida mia? —
hem callat per escoltar el rossinyol
el meu mestre de poesia.

Quina calma más augusta! Fins el cor
sos batecs esmortuïa.
Com vibrava la cançó sota el cel d'or
on el sol es despedia!

Fins l'estrella de la tarda lentament
lentament feia sa via
desitjosa de no perdre un sol accent
de l'excelsa melodia.

Què cantava el rossinyol que a son cantar
terra i cel tot enmudia?
què cantava, que sentint-lo ens vam besar?
T'en recordes vida mia?

UNS LLAVIS MOLLS DE LA FRESCA ROSADA

J. ZANNE - LAMOTE DE GRIGNON

Uns llavis molls de la fresca rosada
sent el meu cor.
Mos ulls es perden per entre l'onada
d'uns cabells d'or
Floreix d'Abril l'alegria suprema:
el cel és blau;
el sol radia gojós com l'emblema
d'eterna pau.

Lloem el místic retorn de les roses,
la llum gentil;
el cel és gai de l'orquestra d'aloses;
regna l'Abril.
Pels aires vola la gaia estridència
del galls desperts;
cantem, germans, la florida presència
dels arbres verds.

Trad. J. Penn

TEXT DE LES CANÇONS DEL PROGRAMA

ANANT AMB TU

BACH

Anant amb tu jo afrontaria
la mort cruel, l'eterna pau.
Ah, quin consol, quina alegria
sentí al traspàs de l'agonia
cloure els meus ulls ta mà suau!
Anant amb tu jo afrontaria
la mort cruel, l'eterna pau.

Trad. J. Pena

ON VAS?

DEL CICLE "LA BELLA MOLINERA"

MÜLLER - SCHUBERT

Un xaragall jo oïa,
de clara deu brollant,
que vers la vall corria
fressós, remorejant.

No sé pas com s'esqueia
ni qui m'ha aconsellat,
també jo avall la serra
trescava amb mon gaiat.

Avall, avallet, amb calma
jo el clar xaragall seguí
que sempre remorejava
tan fresc i tan cristal·lí.

Es eixa, doncs, ma via?
Veïam, on vas?... segueix
que el teu murmuri encisa
i el seny m'enterboleix.

Què dic murmuri i ara?
no és cap murmuri, no!
Dins l'aigua són les nàiades
que entonen llur cançó.

Doncs, noi, deixa estar que cantin
i gai fes ton camí,
que l'aigua prou s'empassa
les rodes de molí.

Trad. J. Pena

EL NOGUER

J. MOSEN - SCHUMANN

Verdeja un noguer davant la llar;
fresca ufana
llença el fullatge qui el fa ombrejar,

Florida abundosa el fa gentil;
fina brisa
va bressolant-lo amb bes subtil.

Les flors xiuxegen tendrament;
colltorçant-se,
junta llurs calzes petó fervent.

Es d'una donzella llur xiu-xiu,
i ella somnia
dia i nit sens saber-ne el motiu.

Botzinen... mes qui pot heure esment
d'eix xiu-xiu?
Parlen del nuvi i de l'any vinent.

La noia escolta i l'arbre es mou;
d'ànsia plena,
somni dolç ses parpelles clou!

Trad. J. Pena

VOT DE DONZELLA

CHOPIN

Si jo fos l'astre
que lluu de dia
pel qui m'estimo
refulgiria;
no és pas la prada
tota gemada
qui jo besar voldria:
ma llum daurada

sols besaria
la finestreta
de l'amor mia.
Si fos l'ocella
que canta el dia
pel qui m'estimo
mon cant seria;
i la boscúria

de ma cantúria,
so ni tonada hauria.
Prop la finestra
de l'amor mia,
jorn i vesprada
refilaria.

Trad. P. J. Riera

SERENATA

A. F. VONSCHACK - STRAUSS

Prest obre, amor,
mes obre a pleret
perquè hom no es desvetlli amb la porta;
ni el riu fa remor,
i un aire dolcet
tot just mou l'arbram, la ridorta.
Doncs obre, nineta,
sens fer cap remò
ta fina maneta
que aixequi el baldó.
Amb petja lleugera
com petja d'hurí,
boi fent saltirons per la molsa,
oh vina, encisera;
correm pel jardí

al clar d'eixa lluna tan dolça!
Les flors dormitegen
i embaumen l'estany,
tan sols Amor vetlla
tot mal averany.
Asseu-te i esguarda
la llum capvespral
sota la til·lia embaumada;
el rossinyol
cobricela
nostra amorosa besada,
i la rosa
quan se deixondi al matí
deu ésser roja
dels ardents sospirs d'eixa nit!

Trad. J. Pena

L'AMOR DE LES ROSES

E. DAVID - C. FRANK

Nineta, no em sabs pas dir
com s'aimen les roses?
Ah! prou fa bo de sentir
quines belles coses
diuen-se elles en obrir
llurs parpelles closes!
Nineta, no em sabs pas dir
com s'aimen les roses?

Diuen totes: —A estimar!
que és curta la vida;
vull ta boca al punt besar
que al pler em convida,
mentre l'home en lloc d'aimar
dubta, espera o crida.
Oh, germanes; a estimar,
que és curta la vida!—

Doncs, creu, també fes-ho així,
i estima'm nineta,
que el temps vernal ja és ací;
guaita l'oreneta
com son niu ja ve a bastí
tota amoroseta!
Reina meva, també a mi
estima'm nineta!

Car llevat del goig d'amor,
en eix món què ens resta?
Som voltats de gran foscó,
tot és nit funesta!
Un sol far ens don claror,
l'amor ens conquesta;
car llevat del goig d'amor,
en eix món què ens resta?

Trad. J. Pena

T'ESTIMO

H. C. ANDERSEN - GRIEG

Tu ets del meu ser la imatge preferida
tu ets del meu cor el goig més benaurat!
T'estimo més que tot lo d'eixa vida,
t'estimo amb fe per una eternitat!

Jo penso, en tu, i sols per tu és ma pensa;
tan sols a tu mon cor és consagrat.
Si és cert que Déu regeix la terra immensa,
t'estimo, és cert, per una eternitat!

Trad. J. Pena

EN LES RUINES D'UNA ABADIA

VÍCTOR HUGO - FAURÉ

Sols tots dos contents cantant,
dolça aimia,
com fruïm del maig que el gran
Déu envia,
quins riures van llumenant
l'ombra erma
que ens omplien fronts tots blancs,
cors sense esma.
Ara essent de poc casats,
hom s'hi esplaia
amb cançons i crits variats,
vida gaia,
llur ressó ja escampa el vent
qui tremola,
tot el tenebrós convent
és tabola.
Sols tots dos contents cantant,
dolça aimia,
com fruïm del maig que el gran
Déu envia;

quins riures van llumenant
l'ombra erma
que ens omplien fronts tots blancs,
cors sense esma.
Hom esfulla els gessamins
bo i fent fressa,
lla on feia els precés divins
l'abadessa,
hom s'encalça, fuig, s'atrau,
i holocauste
fa el nin Amor en la pau
del vell claustre.
Hom s'amoixa a cada instant,
vida meva;
hom es va petonejant
sense treva
sota els arcs dels forts pilans
i entre els marbres
com els ocellets ho fan
entre els arbres.

Trad. J. Pena

TRISTA ÉS L'ESTEPA

PLESCHTSCHJEJERO - GRETCHANINOW

Trista és l'estepa que es perd enllà,
cap flor en ella no hi somriu,
ni una bardissa s'hi pod trobar
on els ocells facin niu.
Llòbregament cau la fosca nit
ni un sol estel dona clarors;
tu, en nit semblant altre temps m'has dit
dolces paraules d'amor.

En nit semblant oh la meva amor!
com me somreies tendrament:
ara et reveig i de cop m'apar
que el llòbreg lloc devé esplendent,
que els rossinyols he sentit cantar
dins un bell bosc tot ple d'olors,
que al meu entorn han nascut mil flors
i és ple d'estels el firmament.

Trad. Ll. Via

MANDOLINA

P. VERLAINE - DEBUSSY

Van els de les serenades,
i les tendres oïdores,
dient finors desmaiades
sota les nits cantadores.
I hi ha Tirsis i Doranta,
i Silvia, com tots els dies,

i Coridon qui fa a manta
dona crudels elegies.
La seda llur tremolant
ròssecs de llums argentines,
la llur dolcesa i el cant
ombres blavejants i fines.

En l'encís tot es decanta
d'una lluna rosa i grisa;
la lleu mandolina canta
en mig de l'aire que frissa.

Trad. Josep Carner

CANÇÓ DEL SILFÍ

MORIKE - WOLF

De nit al poblet, fa el guarda eix crit:
«les onze!»

Un silfi menut és al bosc dormit
Vora d'altres silfis...

Desperta i creu que l'ha cridat
el rossinyol qui canta al prat
o que En Silpelit tal volta el crida.

El silfi es frega els ulls mandrós
i del seu cau eixint calmos
camina mig enterbolit,
car el seu son no era finit,
i ranquejant, camps a través,

creuant un bosc d'avellaners
arriba al peu d'un mur groixut
on troba un cuc de llum segut.

«Ai, quina llum ve d'eix casal!
Potser hi ha festa solemnia,
que és l'àpat d'un casori
sembla pel rebombori.
Jo vull guaitar llà dins un poc...»

Paf! li ha badat el cap un roc!
Silfi amic, oi que has rebut?

Cu-cut! Cu-cut!

Trad. J. Pena

CANÇÓ D'ABRIL

APELES MESTRES - LAMOTE DE GRIGNON

De bon matí s'en va pels prats
la papallona sola;
esponcellant entre'ls sembrats
troba una corretjola;
«Formosa flor, color de cel,
formosa flor,
obre'm ton cor rublert de mel,
obre'm ton cor!»
«Oh, papalló, poc durarà
l'amor d'una poncella,
nascuda avui, morta demà
sens deixar rastre d'ella;
Tendre galan, color de neu,
tendre galan,
passa volant, deixa el cor meu,
passa volant.»

«Formosa flor prop teu rendit,
finir vull ma jornada:
tu moriràs a mitja nit,
jo moriré a l'albada;
formosa flor, color de cel,
formosa flor,
obre'm ton cor rublert de mel,
obre'm ton cor!»
«Si de la nit en la foscora
no em deixes morir-hi sola,
vina a cantar cançons d'amor,
sospès en ma corola.
Bell papalló, color neu,
bell papalló,
ben teva só, fibla'l cor meu,
ben teva só!»

LA FONT

A. MESTRES - LAMOTE DE GRIGNON

Les aigües d'aquesta font
diu que curen a qui en tasta;
jo dic que no em curaran,
jo dic que no han de curar-me!
Jo vinc amb el cor malalt,
que és mal que no hi pot cap aigua;
la font que me'n pot curar
és lluny d'aquestes muntanyes!

Es una font tota amor,
que porta al cor l'esperança;
és una font de petons,
que torna la vida a l'ànima!

Les aigües d'aquesta font
diu que curen a qui en tasta;
jo dic que no em curaran,
si no hi vinc amb ma estimada!